

știu prea multe lucruri. *Adevărat a înviat!*. Aceasta este cea mai mare demonstrație privind învierea lui Hristos. Și eu lovisem în adevărul credinței.

Sursa: www.ortodoxiatinerilor.ro

a sprijinit în masa roșie și a strigat *Hristos a înviat!* și toată sala a răspuns

PROGRAMUL LITURGIC

- **Luni:** 13 aprilie
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Învierea Domnului*
- **Mărti:** 14 aprilie
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Învierea Domnului*
- **Vineri:** 17 aprilie
08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Izvorul Tămăduirii*
- **Duminică:** 19 aprilie
08:00 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica a II-a după Paști (a Sf. Apostol Toma)*
→ *Sf. Cuv. Ioan de la Lavra Veche; Sf. Sfințit Mc. Pafnutie*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

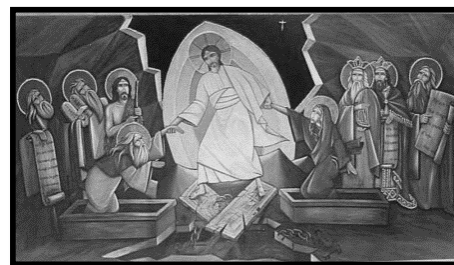
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

HRISTOS A ÎNVIAT !

♦ Nr. 115 / 12 aprilie 2015 ♦

PR. GHEORGHE
CALCIU-DUMITREASA

ÎNVIEREA DOMNULUI CU
PĂRINTELE GHEORGHE CALCIU -
ÎNCHISOAREA AIUD - ANUL 1980

[...] Mă întorc acum la întâmplarea mea de Paști. Mă pregăteam pentru sărbătoare. Îmi purificam sufletul pe cât puteam, eram surd la insulte, insensibil la lovituri, blindat împotriva foamei, încălzit de o rugăciune interioară. În noaptea în care știam că

este noaptea de Paști, la ora 12 noaptea, am auzit clopotele din Aiud bătând.

Vuietul lor pătrundea foarte... spiritual. Adică nu era un vuiet ca și când ai fi lângă el, ci pătrundea prin ziduri. Era ca un mesaj pe care lumea de afară îl trimitea, lumea aceea care sărbătorea Învierea Domnului.

Și am cântat *Hristos a înviat!*. La început în gând, pe urma am simțit nevoia să-l cânt nu cu voce tare, dar să mă aud eu însumi. Era o liniște mormântală și orice mișcare din celule era reflectată în afară, pe culoar și, sigur, gardianul m-a auzit cântând și a venit la mine și m-a insultat. Și am hotărât să încetez să mai cânt ca să nu tulbur noaptea aceea Sfântă a Învierii. Mi-am adus aminte de tot ceea ce se întâmpla în copilăria mea... Cele mai dragi amintiri în perioada aceasta de

izolare au fost relația mea cu elevii de la Seminarul Teologic și amintirile copilăriei. Era vorba de inocență – inocența copilăriei și inocența acelor tineri care mă susținuseră în timpul predicilor mele.

A doua zi dimineața garda se schimba la ora 7. Pe secție la noi – era o secție specială de sancțiuni, de pedepse -, erau șase gardieni (era o secție mult mai mare). Ei veneau înșiruiți unul după altul. Gardianul care era de serviciu intra în rândul celorlalți și cel care rămânea pe secție deschidea ușa. Noi trebuia să stăm cu fața la perete. El intra și se uita să vadă dacă totul este în ordine. Și n-aveam voie să ne întoarcem cu fața din nou la ușă decât în momentul în care auzeam ușa încuindu-se.

În dimineața aceea de Paști, nu m-am întors, n-am stat cu fața la perete. Era un gardian... Dacă dumneavoastră ați văzut un drac frumos, omul acesta era într-adevăr un drac frumos. Sigur că era un tânăr de țară, un băiat subțirel, înalt, cu ochi albaștri, absolut angelici, cu o figură foarte frumoasă, totdeauna îmbrăcat elegant, cu costumul pe el. Ceilalți veneau mai murdari. Era totdeauna foarte curat, foarte elegant. Însă avea o cruzime de neexplicat. Este greu de înțeles cum poate cineva care are o frumusețe așa de angelică să fie așa de crud? Dacă omul acesta nu bătea 5-6 deținuți în serviciul lui, probabil nu se simțea bine. Și în general, în închisoare, sub teroare, sub spaime, este mai ușor să suporti

propria ta tortură decât să auzi pe altul torturat. Când auzai strigătele...

Majoritatea celor bătuți erau deținuți de drept comun, pentru că erau puțini deținuți politici. Oamenii aceștia strigau când îi băteau. Noi tăceam, niciodată nu strigam. Dar ei strigau și imaginația ta începea să lucreze. Și-ți închipuiai lucruri oribile. Era o strângere sufletească așa de mare, încât ai fi preferat să vină să te bată pe tine, numai să nu mai auzi strigatele celui alt. Și acesta era unul din oamenii care găsea o plăcere din a-i tortura pe ceilalți. În dimineața aceea când a deschis el ușa, eu mă rugasem toată noaptea la Dumnezeu. Poate am spus de sute, de mii de ori *Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le*. De mii de ori poate. Ca să între în mintea și în inima mea adânc adevărul Învierii. Am stat cu fața spre ușă când a intrat el, i-am spus *Hristos a înviat!*. Gardianul s-a uitat la mine, a întors capul și s-a uitat la cei care erau în spatele lui. S-a întors din nou la mine și-a spus *Adevărat a înviat!*.

A fost pentru mine ca o lovitură în creștetul capului. Și am înțeles atunci că nu el mi-a spus „Adevărat a înviat!”, ci că a fost îngerul Domnului. Acela, care stând la mormânt, a spus femeilor mironosițe: *Pentru ce căutați pe cel viu între cei morți? Iată a înviat. Veniți să vedeți locul unde-l puseseră*. Prin gura lui, îngerul mi-a confirmat Învierea, pentru că aveam nevoie de această confirmare și pentru că Dumnezeu a

vrut să-mi confirme prin gura vrăjmașului meu adevărul acestei Învieri. Celula mea s-a umplut de lumină. Și bucuria mea a fost așa de mare, încât cele 5-6 ore până la prânz, când venea mâncarea, au fost în lumină și bucurie spirituală.

Eram încredințat unui colonel politic al închisorii care dădea ordine speciale pentru mine, în sensul rău al cuvântului, nu în sensul bun. Colonelul nu era un om rău atunci când era beat. Atunci când era treaz era foarte rău. Spre norocul nostru, al meu mai mult, era mai mult beat decât treaz. Așa că l-am auzit venind la ora 12 pe culoar. Culoarele aveau o rezonanță extraordinară. Auzeam pașii de pe culoar și știam, îi recunoșteam pasul, pentru că urechea se ascute și spiritul urmărește fiecare mișcare, așa încât știai cine vine și știai cu ce intenții vine.

Și m-am gândit ca într-o piesa de teatru. Am să stau cu spatele la perete. Am să întorc fața spre el, am să-l privesc în ochi și am să-i spun „Hristos a înviat!”. Nu mai era ce fusese prima dată. Nu mai era un impuls interior. Era ca într-o piesă de teatru. Adică eu știam ce-o să-mi spună el, el știa ce o să-i spun eu, ne cunoșteam reciproc. El știa încăpățânarea mea, eu știam capacitatea lui, puțină lui imaginație în care trebuia să reacționezi exact așa cum îl știam. E destul. Și i-am spus *Hristos a înviat!*. El s-a uitat la mine și a spus: *L-ai văzut tu?*. Zic: *Domnule colonel, eu nu L-am văzut când a înviat,*

dar cred în adevărul Învierii pentru autoritatea celor care l-au văzut, pentru apostoli, pentru ucenici, pentru martiri, pentru milioane de creștini care au murit slăvind pe Hristos fie prin chinuri, fie prin moarte naturală, dar care constituie garanția că Hristos a înviat. Dumneavoastră, știți, ați văzut Polul Nord? Dar credeți în el pentru autoritatea atâtor oameni de știință. Nici pe Stalin sau pe Marx nu i-ați văzut decât în poză, dar credeți în ei pentru autoritatea comuniștilor care vorbesc de ei.

Cu cât vorbeam, cu cât argumentam logic, cu atât inima mea se întrista. Cu atât lumina din celulă dispărea. Pentru că încercam să argumentez logic, cu logica umană, un adevăr care nu trebuie argumentat. Simpla pronunțare a lui „Hristos a înviat!” era suficient ca să-l convingă pe el sau să-l piardă. Și am înțeles că am făcut un păcat și Dumnezeu m-a părăsit. Îngerul care spusese „Adevărat a înviat”, care adusese lumina în celulă, plecase...

Vă mai spun câteva lucruri. În perioada instalării comunismului în Rusia începuse activitatea brigăzilor științifice. Au ajuns într-un sat, au adunat sătenii și le-au vorbit despre imposibilitatea învierii lui Hristos. Și la sfârșit au întrebat: „Are cineva de spus ceva?” Și s-a ridicat un preot de acolo, un rus. Era ca un țăran. Și a spus: „Domnilor, eu as avea ceva de spus”. „Poftim la masa aceasta roșie”. „Eu sunt un om prost, ca și un țăran. Nu